

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Περίοδος Δ' - Ἔτος Λ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 1799	Κυριακὴ τοῦ Ἀσώτου (Λουκ. 15,11-32) 3 Μαρτίου 2013	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος Ν. Καντιώτης
---	---	---

Ἄς κλάψουμε...

«Πάτερ, ἡμαρτον εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ ἐνώπιόν σου...» (Λουκ. 15,18,21)

Θὰ ἔπρεπε πάντοτε, ὅλες τὶς Κυριακές, οἱ Χριστιανοὶ νὰ σπεύδουν στὸ ναό, ἰδιαίτε-
ρως ὅμως σήμερα· γιατί **τὴν Κυριακὴ αὐτὴ ἐ-
ορτάζουμε ὅλοι**. Ἐορτάζουμε ὅλοι; μὰ τί πε-
ριεργὸς λόγος εἶν' αὐτός; θὰ πῆτε. Ἐμεῖς,
ἄντρες - γυναῖκες, ἔχουμε ὀνόματα ἁγίων καὶ
γιορτάζουμε σὲ διάφορες ἡμερομηνίες, πῶς
ἐσὺ λές ὅτι σήμερα γιορτάζουμε ὅλοι;

Ἐορτάζουμε, ἀγαπητοί μου, γιατί σήμερα εἶ-
νε Κυριακὴ τοῦ Ἀσώτου καὶ λίγο ἢ πολὺ **ὅλοι
εἴμαστε ἄσωτοι**, μοιάζουμε μὲ τὸν ἄσωτο τοῦ
εὐαγγελίου, συνεπῶς ἔχουμε τὴν πανήγυρί μας.
Καὶ γιὰ νὰ δῆτε ὅτι αὐτὸ εἶνε ἀλήθεια, θὰ προ-
σπαθῆσω νὰ σᾶς δεῖξω, ὅτι τὸ καρτ-ποστάλ, ἡ
φωτογραφία αὐτὴ ποὺ παρουσιάζει σήμερα ὁ
φακὸς τοῦ ἱεροῦ εὐαγγελίου, εἶνε φωτογραφία
καὶ δική μου καὶ δική σας καὶ ὅλου τοῦ κόσμου.

Ἄπο ποῦ ν' ἀρχίσουμε, ἀγαπητοί μου; ἀπο
τοὺς πλουσίους ἢ τοὺς φτωχοὺς, ἀπο τοὺς βα-
σιλιάδες καὶ ἄρχοντες καὶ μεγιστᾶνες ἢ τοὺς ἄ-
σημους τῆς γῆς, ἀπο τοὺς γέροντες ἢ τοὺς νέ-
ους καὶ τὰ παιδιά; Ὅλοι κατὰ κάποιον τρόπο
βρισκόμαστε μέσα στὸν κύκλο τῆς ἀσωτίας. Ἄς
παρασιάσουμε **ἓνα κατάλογο τῶν ἀσώτων**.

● Ἄσωτος εἶνε ὁ **ἄντρας** ἐκεῖνος ποῦ, ἐνῶ καὶ
ἄνεσι καὶ ὑγεία ἔχει καὶ θὰ μπορούσε μὲ τὴν
εὐλογία τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν εὐχὴ τῶν γονέων
του νὰ παντρευτῆ, ν' ἀνοίξῃ σπίτι καὶ νὰ ζῆ ἡ-
συχὴ οἰκογενειακὴ ζωὴ, αὐτὸς γυρίζει τὶς νύ-
χτες ἀσύδοτος δεξιὰ κι ἀριστερά.

● Ἄσωτη ἐπίσης εἶνε ἡ **γυναίκα** ἐκεῖνη ποῦ ὅ-
λη μέρα ἀντὶ νὰ ἐργάζεται κοιμᾶται καὶ τὴ νύ-
χτα βγαίνει σὰν νυχτερίδα τοῦ διαβόλου σὲ
κέντρα διασκεδάσεως, γιὰ νὰ ρουφήξῃ τὸ αἷ-
μα ἄμυαλων νέων, ν' ἀρπάξῃ τὰ χρήματά τους
καὶ νὰ καταστρέψῃ τὴν ὑγεία τους.

● Ἄσωτο εἶνε τὸ **ἀγόρι** ἢ τὸ **κορίτσι** ἐκεῖνο ποῦ
δὲν μαζεύονται πιά ὅπως ἄλλοτε μὲ τὴ δύσι
τοῦ ἡλίου στὴ φωλιά τῆς οἰκογενείας, ἀλλὰ

ξενοχτοῦν, γυρίζουν τὶς πρωινὲς ὥρες ζαλι-
σμένοι ἀπ' τὰ ποτὰ καί, ἐνῶ μιὰ μάνα ἀγωνιᾷ
ποῦ βίσκονται καὶ τί κάνουν, αὐτοὶ ἔχουν τὸ
σπίτι σὰν ξενοδοχεῖο ὕπνου καὶ φαγητοῦ.

● Ἄσωτος εἶνε κι ὁ **ἐργοστασιάρχης** ἐκεῖνος
ποῦ, ἐνῶ μὲ τὸν ἰδρώτα τῶν ἐργατῶν κερδί-
ζει ἑκατὸ καὶ διακόσα τοῖς ἑκατὸ καὶ μπορού-
σε νὰ τοὺς ἀμείβῃ ὥστε νὰ ζοῦν κ' ἐκεῖνοι
σὰν ἄνθρωποι, αὐτὸς τοὺς δίνει ψίχουλα, «ἡ-
μερομίσθια πείνας», τὴ στιγμὴ ποῦ ὁ ἴδιος μὲ
λιμουζίνες ἀεροπλάνα κότερα καὶ θαλαμη-
γούς ταξιδεύει καὶ γλεντάει.

● Γιὰ νὰ εἴμαστε δίκαιοι ὅμως, ἀσωτία ὑπάρ-
χει καὶ στὰ κατώτερα κοινωνικὰ στρώματα·
ἄσωτος εἶνε κι ὁ **ἐργάτης** ἐκεῖνος, ποῦ δου-
λεύει μὲν τίμια ὅλη τὴ ἴβδομάδα, ἀλλὰ τὸ Σάβ-
βατο μόλις πληρωθῆ, ἐνῶ ἡ γυναίκα του περι-
μένει ἓνα ροῦχο, τὸ παιδί του ἓνα τετράδιο,
ἡ μάνα του τὸ φάρμακό της, αὐτὸς βάζει φω-
τιὰ καὶ καίει ὅλα τὰ λεφτά του σὲ κέντρα καὶ
καπηλειὰ καὶ ποικίλα διαφθορεῖα.

Ἄλλὰ δὲν τελειώσαμε. Θὰ μοῦ πῆτε· Ἐγὼ
δὲν εἶμαι ἀπ' αὐτούς· εἶμαι παντρεμένος, ἢ εἶ-
μαι γυναίκα τίμια, ἢ εἶμαι παιδί ποῦ πηγαίνω
στὸ σχολεῖο καὶ σπουδάζω· ἐμεῖς δὲν σπατα-
λοῦμε, ζοῦμε μὲ οἰκονομία. Πῶς λοιπὸν λές, ὅ-
τι ὅλοι εἴμαστε ἄσωτοι;... Ἄς διευρύνουμε τὸν
κύκλο. Ἐκτὸς ἀπ' τὸν κατάλογο αὐτὸ ἀσώτων
ποῦ ἀνέφερα, ὑπάρχει κ' ἓνας ἄλλος. Ἄς τολ-
μήσω ν' ἀνοίξω τὸν **δεύτερο κατάλογο ἀσώτων**.

Ἄσωτος εἶνε κ' ἐκεῖνος ποῦ σπαταλάει ὄχι
μόνο χρήματα, ἀλλὰ καὶ κάτι ἄλλο ἀνώτερο ἀ-
πὸ τὸ χρῆμα καὶ τὰ ὑλικά ἀγαθά. Ἄσωτος εἶ-
νε κ' ἐκεῖνος ποῦ σπαταλᾷ τὸ **χρόνο** του, τὰ **χα-
ρίσματά** του (ὅπως ψάλλει σήμερα ὁ ὕμνωδός,
«... τῆς ψυχῆς τὰ χαρίσματα ἀσώτως διεσκόρπι-
σα» ὁμολογ. αἰώνων Κυρ. Ἀσώτ.), τὰ πολύτιμα ἐκεῖνα πετράδια
ποῦ ἔδωσε ὁ Θεὸς στὸν κάθε ἄνθρωπο κατ' ἀ-
ναλογία, τὰ **τάλαντά** του, ἐκεῖνος ποῦ μὲ κατα-
χρήσεις ἐπιβαρύνει καὶ βλάπτει τὴν **ὑγεία** του

(π.χ. ὁ ἀλκοολικός, ὁ ναρκομανής, ὁ καπνιστής, ὁ ἠδυπαθής, ὁ ἀσελγής καὶ ἀκόλαστος, ὁ κοιλιόδουλος καὶ τρυφηλός).

Ὁ τελευταῖος αὐτὸς χρησιμοποιεῖ τὸ **σῶμα** τοῦ ὄχι ὅπως θέλει ὁ Θεὸς ἀλλ' ὅπως θέλει ὁ διάβολος. Ὁ ἀπόστολος σήμερα λέει, ὅτι τὸ κορμί μας δὲν τὸ ἐξουσιάζουμε, δὲν εἶνε δικό μας· τὸ κορμί μας πρέπει νὰ εἶνε σὰν μιὰ λαμπάδα ποὺ καίει μπροστὰ στὴν ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ μας. Πῶς λοιπὸν χρησιμοποιοῦν σήμερα οἱ ἄνθρωποι τὸ κορμί, τίς δυνάμεις καὶ τίς αἰσθήσεις του; Φέρονται δυστυχῶς σὰν ἄσωτοι.

● Ὁ Κύριος σοῦ ἔδωσε τὰ **μάτια** γιὰ νὰ βλέπῃς τὰ ὠραῖα ποὺ «*ἐποίησεν ἐν τῷ οὐρανῷ καὶ ἐν τῇ γῇ*» (Ψαλμ. 134,6) καὶ νὰ τὸν δοξάζῃς, ὄχι γιὰ νὰ βλέπῃς τὰ αἰσχρὰ καὶ ἀκατονόμαστα καὶ νὰ τὰ χρησιμοποιεῖς γιὰ κακὸ· ἔτσι φέρεσαι σὰν ἄσωτος.

● Σοῦ ἔδωσε τὰ **αὐτιά** γιὰ ν' ἀκοῦς τὸ εὐαγγέλιο, τὸν ἀπόστολο, τὸν Ἀκάθιστο ὕμνο, τὰ τροπάρια τῆς Μεγάλης Ἑβδομάδος, τὴ θεία λειτουργία, τὸ κήρυγμα, γιὰ ν' ἀκοῦς τὴ συμβουλή τῆς μάνας καὶ τοῦ πατέρα, ὄχι γιὰ νὰ τὰ τεντώνῃς σὲ ἀκούσματα ἀσεβῆ καὶ φθοροποιά. Ὅποιος χρησιμοποιεῖ τὴν ἀκοή του γιὰ κακὸ εἶνε ἄσωτος.

● Ἄσωτος εἶνε ἀκόμα ἐκεῖνος ποὺ, ἐνῶ ὁ Θεὸς τοῦ ἔδωσε **χέρια** καὶ μπορεῖ μ' αὐτὰ νὰ κάνει τόσα καλά, χρησιμοποιεῖ τὰ χέρια γιὰ ἀτιμίες, κλοπές, πλεονεξίες, ἀνηθικότητες.

● Ἄσωτος εἶνε κ' ἐκεῖνος ποὺ, ἐνῶ ἔχει **πόδια** καὶ μπορεῖ νὰ ἔρχεται στὴν ἐκκλησία τουλάχιστον μιὰ φορὰ τὴν ἑβδομάδα, ἐν τούτοις τὰ πόδια τὰ ἔχει γιὰ τὸ διάβολο, ὄχι γιὰ τὸ Θεό, κ' εἶνε ζήτημα ἂν ἐκκλησιάζεται μιὰ φορὰ τὸ χρόνο.

● Ἄσωτος ἀκόμα εἶνε ἐκεῖνος ποὺ, ἐνῶ ὁ Θεὸς τοῦ ἔδωσε **γλῶσσα** κ' ἡ γλῶσσα του ἔπρεπε νὰ ἔνε μιὰ κιθάρα ποὺ θὰ ὑμνῆ τὸν Πλάστη, θὰ λαλή τὰ ὠφέλιμα καὶ θὰ συμβουλευῆ τὰ πρόποντα, αὐτὸς κάνει τὴ γλῶσσα ὄργανο ἁμαρτίας καὶ κεντάει σὰν τὸ σκορπιό. Μιὰ γλῶσσα ποὺ ψεύδεται, συκοφαντεῖ, κουτσομπολεύει, γλῶσσα ποὺ γίνεται πριόνι τοῦ διαβόλου, δυναμίτης, φωτιά τοῦ ἄδου, γλῶσσα πρὸ παντὸς ποὺ βρίζει τὰ θεῖα, εἶνε ἄσωτη, κατασπαταλᾷ τὸ μεγάλο αὐτὸ προνόμιο ποὺ δόθηκε στὸν ἄνθρωπο· προτιμότερο θὰ ἔταν νὰ ξερριζωθῆ.

Ἔχουμε ὅμως καὶ κάποιο ἄλλο ἀγαθὸ ποὺ ἔνε ἀνώτερο ἀπ' ὅλα ὅσα εἶπαμε. Τὸ μεγάλο προνόμιο, ὁ θησαυρὸς μας, εἶνε ἡ **Ὁρθοδοξία**, τὸ ὅτι ἀναγεννηθήκαμε στὴν ἱερὰ κολυμβήθρα. Καὶ ὅμως δὲν ἐκτιμοῦμε τὴν Ὁρθοδοξία· πολλοὶ τὴν ἀνταλλάσσουν μὲ διάφορες αἱρέσεις. Αὐτοὶ εἶνε οἱ μεγαλύτεροι ἄσωτοι· μοιάζουν μὲ τὸν ἀνόητο ἐκεῖνον, ποὺ ἔχει χρυσᾶ νομίσματα καὶ τὰ ἀνταλλάσσει μὲ εὐτελεῆ χαλίκια.

Ἰδού, ἀγαπητοί μου, ὁ **κύκλος τῆς ἀσωτίας**.

* * *

Ἐγώ, ἀδελφοί μου, θαυμάζω **πῶς ὁ Ἐσταυρωμένος μᾶς ἀνέχεται**, πῶς ἀκόμη μᾶς ἀγαπᾷ! Λέει σήμερα γι' αὐτὸν ὁ ὠραῖος ὕμνος τῆς Ἐκκλησίας· «*ὁ δι' ἐμέ ἐν σταυρῷ τὰς ἀχράντους σου χεῖρας ἀπλώσας, ἵνα τοῦ δεινοῦ θηρὸς ἀφαρπάξης με*» (δοξ. αἰν.)· ἀπλωσες, λέει, τὰ ματωμένα χέρια σου, γιὰ νὰ μ' ἀρπάξῃς ἀπ' τὸ στόμα τοῦ φοβεροῦ θηρίου. Καὶ ἐνῶ ὁ Χριστὸς μὲ ἀνοιχτὰ τὰ χέρια μᾶς καλεῖ ὅλους στὴν ἀγκάλη του, ἐμεῖς, ἀντὶ νὰ τὸν πλησιάσουμε, ἐξακολουθοῦμε νὰ ἀσωτεύουμε. Πόσα κέντρα διαφθορᾶς, πόσες πορνείες, πόσα καζίνα, πόσες χαρτοπαιξίες, πόσες παράνομες συμβιώσεις, πόσες ψευδορκίες, πόσες κλοπές, πόσες ἀδικίες, πόση αὐθάδεια, πόσες ὑβρεις, πόσες βλαστήμιες! Ἀπορῶ πῶς δὲν ἀνοίγουν οἱ καταρράκτες τοῦ οὐρανοῦ νὰ πέσῃ φωτιά, πῶς τὰ ποτάμια δὲν φουσκώνουν νὰ μᾶς πνίξουν, πῶς δὲν γίνεται σεισμὸς καὶ νὰ μὴν ἀφήσῃ τίποτα ὄρθιο, πῶς δὲν ἀνοίγει ἡ γῆ νὰ μᾶς καταπιῆ τὰ σκουλήκια. «*Δόξα τῇ μακροθυμίᾳ σου, Κύριε*».

Ἀλλὰ ἔως πότε; **Ἄς μετανοήσουμε**, ἀγαπητοί μου. Εἴμαστε ὅλοι ἄσωτοι· διαβάτες ποὺ ἔχασαν τὸ δρόμο τους, πρόβατα ποὺ ἔχασαν τὴ στάνη καὶ τὸν ποιμένα τους, ναυαγοὶ στ' ἄγρια κύματα. Ὁ δρόμος εἶνε ὁ Χριστός, ὁ βοσκὸς μας εἶνε ὁ Χριστός, ὁ πατέρας μας εἶνε ὁ Χριστός. Ὅλοι οἱ ἄσωτοι ἄς γυρίσουμε σ' αὐτόν.

Ἄς μιμηθοῦμε τὸν Ἄσωτο. Ὅπως τὸν μιμηθήκαμε στὴ ζωὴ τῆς ἁμαρτίας, νὰ τὸν μιμηθοῦμε τώρα στὴ ζωὴ τῆς μετανοίας καὶ ἐπιστροφῆς. Ἄς πέσῃ **ἓνα δάκρυ** ἀπ' τὰ μάτια μας. Ἄγγελος σήμερα περιφέρει δίσκο, τὸ δίσκο τῆς μετανοίας· δὲν ζητάει τὰ λεφτά μας, ζητάει τὰ δάκρυά μας. Κλάψαμε πολλές φορές καὶ γιὰ πολλές αἰτίες, μὰ δὲν κλάψαμε ποτέ γιὰ τ' ἁμαρτήματά μας. Ἐνα δάκρυ μετανοίας, σὰν τοῦ ἀσώτου υἱοῦ, αὐτὸ περιμένει ὁ Κύριος.

Ἄς κλάψουμε λοιπόν! Τί εἴμαστε, πέτρες; τίποτα δὲν μᾶς συγκινεῖ; Ἄς κλάψουμε γιὰ τίς πορνείες μας, γιὰ τίς μοιχεῖες μας, γιὰ τίς πλεονεξίες μας, γιὰ τίς ἀδικίες μας, γιὰ τίς βλασφημίες μας, γιὰ τίς ἁμαρτίες ποὺ ἔνε σὰν τὴν ἄμμο τῆς θαλάσσης καὶ σὰν τίς τρίχες τῆς κεφαλῆς μας. Ἄς πέσουμε μπροστὰ στὸν Ἐσταυρωμένο. Ἐνα δάκρυ τὸ παίρνει ὁ ἄγγελος, τὸ πάει στὰ οὐράνια, καὶ γίνεται διαμάντι μπροστὰ στὸ Θεό. Κι ἄς ποῦμε ὅλοι σήμερα μικροὶ καὶ μεγάλοι· «*Πάτερ, ἡμάρτον εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ ἐνώπιόν σου, καὶ οὐκέτι εἰμί ἄξιος κληθῆναι υἱός σου*» (Λουκ. 15,21)· ἀμήν.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**